

det skulde være noget Ultimatum, eller at man absolut vil holde fast paa den Form. Det fremgaar jo udtrykkelig af, hvad den ærede Vædringsforslagsstiller bemærkede. Det er et lykkelig Menneſte, det ærede Medlem for Njøbenhavn's Amts 5te Valgkreds, thi der er jo blevet lagt en ſaadan Vægt paa hans Ytringer om den midlertidige Finanslov, at det, at man ikke fandt diſſe Ytringer tilfredsstillende, utvivlsomt var en af de væſentligſte Grunde til at man ikke vilde indlade ſig videre paa Fællesudvalg om den midlertidige Finanslov eller i det Hele paa noget Yderligere. Nu kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at, naar man forrige Gang lagde en ſaadan Vægt paa hans Ytringer, vil man ogſaa lægge ſamme Vægt paa hans Ytringer nu, og det vil den høitærede Conſeilspræſident ogſaa gjøre, og nu veed jeg da, at hans Udtalelſer vare tydelige, klare og beſtemte nok; han ſagde jo, at de ſkulde ikke forſtaas ſaaledes, ſom om han og det Flertal, der gjennem ham kommer til Orde, ikke kunde gaa ind paa en anden Form; man vilde vel ikke foreſlaa noget Andet, men mente, at naar der forelaa et andet Forſlag fra det andet Thing, vilde man nok kunne enes om det. Diſſe Ord, hvormed han ledsagede ſit Forſlag, ville efter min Mening bane Veien for det af ham ſtillede Forſlag; thi naar jeg ſer, hvilken Betydning hans Ord forrige Gang havde, hvorfor ſkulde jeg ſaa antage, at hans Ord ikke denne Gang ſkulde have ſamme Betydning? Hvad jegønſter at forebygge med Henſyn til den midlertidige Finanslov, det var, at den midlertidige Finanslov ſkulde indeholde en udtrykkelig Anerkjendſe af, at Finansminiſteren godt kunde afholde Udgifter, der ere bleve nægtede af et af Thingene, thi dette forekom mig at ville være i Strid med Grundloven, og det forekommer mig, at det vilde gjøre den proviſoriſte Finanslov ſaa umaadelig tillokkende for en Finansminiſter, naar det var en Grundſætning, der var bleven anerkjendt af Rigsdagen. Søvrigt er egentlig Formen for den midlertidige Finanslov mig temmelig ligegyldig, enten man opfatter den paa den ene Maade eller paa den anden Maade. Det forekommer mig i høi Grad tilraadeligt at faae en midlertidig Finanslov. Om man ikke ſaar den netop, ſom manønſter den, ſaa kan man faae den i en Form, der tiltaler En mindre; det er Noget, ſom det virkelig ikke kommer væſentligt an paa. Man kan nokønſte at ernære ſig ved rigtig udføgt Koſt, men kan man ikke faae Andet, nøies man med ganſte ſimpel Koſt, og den kan ſmage fortræffelig. Det forekommer mig, at den Stilling, hvori vi befinde os, er en

ſaadan, at man maa nøies med at tage Tilſætte med en midlertidig Finanslov, naar den ikke kommer i udtrykkelig Strid med Grundloven, hvordan den ſaa iøvrigt er beſtaffen. Jeg kan heller ikke Andet end udtale mig imod den ringe Vægt, ſom man lægger paa, at Vædringsforſlaget kun gaar ud paa, at den midlertidige Finanslov kun ſkal gjælde for 14 Dage. Det forekommer mig, at naar Tiden ſaaledes er forkortet til det Halve, maa dette ogſaa formindſte til det Halve alle de Indvendinger, ſom man kunde have imod den. Det er en anerkjendt Sandhed, ſom jeg nu vil ſige, nemlig at det Bedſte er tidt det Godes værſte Fjende; ſaaledes kan det ogſaa være, at den bedſte midlertidige Finanslov juſt er en god midlertidig Finanslovs værſte Fjende. Naar man ikke kan faae det Bedſte, tager man det Næſtbedſte, og ſaa fremdeles. Jeg haaber, at diſſe Anſkueller ville blive herſkende i det andet Thing, og ſkjøndt der i det Mindſte efter den høitærede Conſeilspræſidents Forudſætning kun er meget liden Udfigt til, at den gamle Kjærlighed til de gamle midlertidige Finanslove ſkal leve op igjen i Landſthinget, haaber jeg dog, at det vil anerkjende, at vi gjerne ville have en Overenſkomſt, og at vi ere villige til at indgaa paa en hvilkenſomhelſt midlertidig Finanslov, hvorved vi ikke nødes til at fra- vige de i Grundloven faſtſlaaede Grundſætninger.

Språk: Hvad der har foranlediget den høitærede Conſeilspræſident til i Mar at indtage et andet Standpunkt end det, han indtog i 1880, kan kun libet interessere mig. Kun vil jeg dertil bemærke, at de Tvivl og Uanfæligheder, ſom den høitærede Conſeilspræſident mener nu i Mar have drevet ham til at forandre ſit Standpunkt, ogſaa vare tilſtede allerede i Fjor. Men i Fjor havde den høitærede Conſeilspræſident ikke nogen Betænelighed ved at forelægge en midlertidig Finanslov i den gamle Form. Dette har imidlertid, ſom ſagt, for mig mindre Betydning. Jeg har overhovedet ikke nogen Interæſe i at ſtaa her i Salen ſaa Timer, inden Rigsdagen ſkal ſlutes, og lade, ſom om jeg ikke forſtod, hvad det dreier ſig om. Jeg tror ikke, der er Noget i denne Sal, og jeg tror ikke, der er noget Menneſte her i Landet, ſom, efter at den midlertidige Finanslov er blevet forkaſtet i Landſthinget, har mindſte Tvivl om, hvad det er, der foregaar her i Landet, og derſom den høitærede Conſeilspræſident er den eneſte Mand, der ikke forſtaar det, har jegønſtet her at oplæſe diſſe Ord fra Foraaret 1880, hvoraf det fremgaar, at den høitærede Conſeilspræ-